

by za všech okolností byl přinucen setrvať v družstvu proti své vůli, zejména, kdyby se mu novým usnesením valné hromady ukládala nová tíživá břemena, s nimiž nepočítal v době svého vstupu do družstva. To zejména platí v příčině nově přijaté lhůty k výpovědi z členství, jež byla prodloužena o další 2 léta, a v příčině zvýšení podílu na dvojnásobek. V takovém případě postižení nebo nespokojení členové, chtějí-li zabrániti účinkům usnesení proti sobě, mohou z družstva vystoupiti (rozh. č. 4157 Sb. n. s. v důvodech). Práva výpovědi z členství žalovaný použil podle nesporného děje v srpnu 1934, tedy v době, kdy ještě zápis příslušných změn v rejstříku nenastal. Právem v otázce této postrádá odvolací soud zjištění, zda žalovaný s těmito změnami souhlasil. Neboť v záporném případě by se ho vůbec již netýkalo usnesení o zvýšení podílů a žaloba o zvýšené částky by byla bezdůvodná, a také výpověď z členství, kterou nejdříve mohl uplatniti k 1. září 1934 podle znění stanov pro něho platných v době vstupu do družstva byla by platná.

Čís. 15697.

Rozhodce nemůže na základě rozhodčího výroku, kterým bylo straně uloženo zaplatiti rozhodcům náklady řízení, vésti exekuci k vydobytí těchto nákladů.

(Rozh. ze dne 29. prosince 1936, R I 1403/36.)

Vymáhající věřitel jako jeden z rozhodců, opíraje se o vydaný rozhodčí nález, žádal za povolení exekuce nuceným zřízením práva zástavního na nemovitostech Rudolfa E. B-ovi patřících pro odměnu, kterou si rozhodci sami přisoudili. První soud žádanou exekuci povolil, rekursní soud k stížnosti povinného tento návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekursní soud právem zamítl návrh na exekuci, poněvadž vymáhající věřitel nebyl v řízení rozhodčím stranou, pro něho rozhodčí výrok neměl ve smyslu § 594 c. ř. s. účinek pravoplatného soudního rozsudku a důsledkem toho nevzešel pro něho exekuční titul podle § 1 č. 16 ex. ř. Této skutečnosti první soud při zkoumání exekučního titulu nedbal. Pokud se pak v třetím odstavci rozhodčího výroku uvádí, »že Rudolf E. B. a Bedřich H., spolumajitelé neprotokolované firmy T., jsou povinni zaplatiti rozhodcům náklady udanou částkou rukou společnou a nedílnou do 3 dnů pod exekuci«, má výrok ten jen ráz oznámení požadavku rozhodců na odměnu vůči těm, z jejichž vůle rozhodčí soud vzešel, nelze jej však pokládati za součást jejich výroku o sporné věci, jak bylo vyloženo v rozhodnutí č. 4674 Sb. n. s. Pokud se vymáhající věřitel odvolává na rozhodnutí uveřejněné pod č. 8409 Sb. n. s., v němž bylo vysloveno, že rozhodčí soud jest oprávněn rozhodnouti nejen ve

věci, nýbrž i v otázce útrat, není-li jinak stanoveno ani zákonem, ani smlouvou o rozsudím, přehlíží, že v tomto případě šlo o uložení útrat podlehnuvší straně, které byly přivoděny zvítězivší straně přihráním právního zástupce, zapisovatele a pronajetím místností, nešlo však o odměnu rozhodců, která se v souzeném případě požaduje samým rozhodcem od strany zvítězivší.

Čís. 15698.

Jestliže je z knihovního zápisu zjevné, že na nemovitosti vážne pohledávka, jež podle nařízení vlády č. 265/22 Sb. z. a n. mohla podléhati soupisu a s níž knihovní věřitel podle tohoto předpisu nemohl volně disponovati bez účasti zúčtovacího úřadu, budiž tento úřad obeslán k rozvrhovému roku.

(Rozh. ze dne 29. prosince 1936, R I 1452/36.)

Prv ý s o u d rozvrhuje nejvyšší podání nepřiznal Spořitelně v Sch. pohledávku pod C 1 zajištěnou proto, že prý pohledávka ta podle prohlášení Spořitelny v Sch. zanikla. Re k u r s n í s o u d odmítl rekurs Československého státu (Československého zúčtovacího ústavu) do tohoto usnesení, v němž stěžovatel poukázal na § 9 vl. nař. č. 265/22 Sb. z. a n. a na čl. 9 a 17 úmluvy č. 60/26 Sb. z. a n. a uváděl, že prvý soudce neměl dbáti prohlášení Spořitelny v Sch., nýbrž že měl k oné knihovně zajištěné pohledávce jako k pohledávce stěžující si strany přihlížeti z toho důvodu, že ona pohledávka byla podrobena mezistátnímu vyrovnání podle vl. nař. č. 265/22 Sb. z. a n. podle úmluvy republiky Československé s republikou Rakouskou o úpravě závazků v rakousko-uherských korunách a dosud zaplacená nebyla.

Nejvyšší s o u d uložil rekursnímu soudu, by o rekursu znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Rekursní soud odmítl rekurs finanční prokuratury nepřiznav jí po případě Československému zúčtovacímu ústavu v Praze legitimaci ke stížnosti; jmenovaný úřad prý vůbec nelze pokládati za stranu ve smyslu §§ 229 a 209 ex. ř. a rozvrhové usnesení mu vůbec nemělo býti doručeno. Když se omezil ve výroku jenom na to, že rekurs pro nepřipustnost odmítl, neměl se zatím obíratí věcným jeho obsahem. Učinil-li tak přece, nelze zatím přezkoumati správnost jeho úvah a musí se soud dovlací omeziti jenom na otázku oprávnění jmenovaného již úřadu k rekursu. Podle § 234 ex. ř. jsou oprávněny k rekursu do rozvrhového usnesení osoby, které se k rozvrhovému roku dostavily. Je zřejmé, že tu zákon poskytuje opravný prostředek také těm osobám, které měly býti k roku obeslány jmenovitě podle § 209, odst. 2 ex. ř. a které se roku nezúčastnily, protože k němu nebyly obeslány. K těm osobám, jež měly býti podle uvedeného předpisu obeslány, patřil také Čes-